

Naročnina za celo leto K 2.—. — Posamezna številka velja 3 krajcarje. — Naročnina se tudi na pol leta plačuje in se mora poslati v naprej. — Cena oznanil je za 1 stran K 32.—, $\frac{1}{2}$ strani K 16.—, $\frac{1}{4}$ strani K 8.—, $\frac{1}{8}$ strani K 4.—, $\frac{1}{16}$ strani K 2.—, $\frac{1}{32}$ strani K 1.—. — Pri večkratnem oznanilu je cena posebno znižana. — Za oznanila (inserte) uredništvo in upravništvo ni odgovorno. — Uredništvo in upravništvo je v Ptuj v gledališkem poslopju. — Štajerc izhaja vsaki drugi petek, datiran z dnevom naslednje nedelje. — Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj. — Rokopisi se ne vračajo in se morajo najdalje do ponedeljka pred izdajo dotične številke vpsolati.

Štev. 12.

V Ptuj v nedeljo dne 11. junija 1905.

VI. letnik.

Binkoštna nedelja.

„Mir vam zapuščam, svoj mir,
mir, katerega vam svet dati ne
zamore, vam dajem jaz.“

Besede Kristusove iz evangelja binkoštna nedelje.

Udarcem usode podvrženo je vsako človeško bitje, podvrženo tisto, ki se ziblje v sladkih sanjah zemeljske sreče, podvrženo tisto, ki tava v temnem tpu!

In neusmiljeni so ti udarci in nikdar nisi varen pred njimi! Ko ti sije svitlo solnce radosti in veselja, ko se čutiš na visočini svojih želj, tedaj te pahne tak udarec na enkrat v globok prepad, zakrije ti gost oblak solnce, ki ti je svetilo, ki te je grelo, zatemnevi ti tvoj svitel dan. — Ko tavaš v trdi temi tupa in ti je zasijala za trenutek luna in ti razsvetlila temno pot, objelo te za kratek čas upanje na boljšo bodočnost, glej, privlekel se je oblak, zakril ti je tudi to luč in te pahnil še v bolj temno noč!

In t o peče, t o skeli, da si velikokrat moramo spoznati, da smo si krivi naše usode — sami, to spoznanje je grenko, da se nam je ta usoda povzročila velikokrat od naših zemeljskih sotrpinov, od drugega bitja, katero je rodila človeška mati z istim trpljenjem, z isto radostjo, z istimi nadami, kakor nas!

Da, preganjanje in sovražstvo vlada med nami človeškimi zemeljskimi črvi in vendar je vse to, za kar se preganjamo, vendar vse to, za kar se pogajamo vroče naše želje na tem svetu le pena, katera bo zniknila morda mnogo poprej, ko nam zatisne mrt trudno naše oko!

Ko te je z velikanskimi mukami tvoja mati rodila, ko si zagledal luč tega sveta, glej, jokati si prišel in solza ti je zalila nežno, nedolžno tvoje oko!

Ko si sanjal sen, katerega imenuješ življenje, glej, koliko in kolikokrat je strepetala ustna tvoja v težkih duševnih bolečinah, a iz oces ukradla se ti je debela svitla kapljica in se potočila rahlo po licu! Imenoval si to kapljico zopet — solzo! — Ko je zniknil ta sen, otemnele njegove še tako svitile podobe, ko se spravljaš truden k počitku, ko je z rahlimi koraki pristopil angelj smrti k tvoji smrtni postelji, da ti zapre vrata življenja, glej, glej, v tvojem skaljenem očesu blišči zopet nekaj, majhni svitli biser je in mi ga imenujemo — mrtvaško solzo! Od zibelje do groba te spremlja ta kaplja, od zibelje do groba je grenka solza tvoja tovaršica, a vendar si povzročil tisočero in tisočero teh kapljic sebi in pa svojim zemeljskim sotrpinom — s a m!

Ti sovražiš svojega soseda in ga preganjaš, tožiš ga in mu povzročaš stroške, skrbi, žalost, neštete noči brez spanja, ker ti je znabiti nevede prekoračil mejo in ti s tem vzel par grud zemlje! Eden družega ne moreta videti in že misel na en družega vama vzbuja kipečo jezo v srcu. Pomislita, da ne bodeta ne ti, ne tvoj sosed vzela ničesar seboj, pomislita, da bodeta imela že znabiti v par letih, znabiti že v par dnevih oba zemlje dovolj, toda ne pod seboj, temveč — na sebi! Par lopat polnih te zemlje, za katero se tako preganjata, par desek iz gozda, za katerega sta se celo življenje sovražila in vse drugo bode vama treba zapustiti za — vselej!

Ti preganjaš svojega starega obnemoglega očeta, sovražiš staro svojo obnemoglo mater, katera sta ti vse zapustila, ne privoščiš njima niti ne potrebne hrane, ker si iste pri pogodbi, ko sta ti izročila svoje posestvo nista izgovorila, v upanju na tvojo pravičnost, — le čakaj, le čakaj, v par letih, morda v par dnevih

bodeš stokal ob grobu, kateri ti nju je zakril za večno! Tedaj še le bodeš sprevidel, kaj si izgubil, tedaj še le si zmisli, kaj vse so ti zakopali v ta grob in koliko ljubezni, edine prave, edine zanesljive ljubezni tega sveta krije v svoji skromnosti to majhno, to ozko gomilo! Le pomisli, da pride znabiti že skoraj čas, ko bode ravnal na isti način tvoj nehvaležen sin s teboj, ko te bode preganjal na isti način tvoj nehvaležen zet! Le pomisli, da ne veš ne ure ne dneva, ko ti bode treba iti za njima, ko ti zaprè smrt vrata tega sveta in ti odpre druga, kazoč ti z mrzlo svojo roko novo pot, katera te vodi — kdo vè kam?

Ti goreče sovražiš svojega bližnjega, preganjaš ga sè vsemi svojimi močmi, ker je druge narodnosti, vse svoje sile napenjaš, da bi ga uničil, da mu povzročil kaki občutljivi udarec! In to vse samo radi tega, ker ga je rodila druga mati, to vse, ker govori drugi jezik, kakor ti! O, nespameten zaslepljenec ti! Pomisli, da že bodeta morda prihodnjo leto, morda jutri, morda danes tiho molčala za vselej oba!

Pred kratkim slišali smo sveto evangelje, katero nam pripoveduje, kako je pozdravil največji spoznavalec človeške duše — namreč Kristus sam — svoje učence, ko se jim je v prvič pokazal po svojem vstajenju, toraj tedaj, ko je premagal smrt in njene moči: „In prišel je Jezus in je stopil v sredo med nje in jim je rekel: Mir vam bodi! Učenci so se tedaj obveselili ker so videli Gospoda. Tedaj jim je spet rekel: „Mir vam bodi!“

... In čez osem dni bili so spet zbrani njegovi učenci in Tomaž ž njimi. Jezus pride, čeprav so bile zaklenjene duri in stal je na sredi in je rekel: „Mir vam bodi!“, In danajšnje evangelje nam pripoveduje: „Tolažnik sveti Duh pa, katerega bo poslal Oče v mojem imenu, on vas bode učil vsega in vas bo opomnil vsega, kar koli sem vam rekel. Mir vam zapuščam, svoj mir!“ — In katera je bila Njegova največja zapoved? „Ljubi Boga čez vse, svojega bližnjega pa kakor samega sebe.“ — Ljubezen je bilo Kristusovo celo življenje, ljubezen so bili Njegovi sveti nauki, ljubezen Njegova sveta smrt! Mir je oznanjeval ljudstvu pri vsaki priložnosti. „Novo postavo vam dajem, da se bodeite ljubili med seboj, kakor sem Vas jaz ljubil in na tem vas bode vsaki spoznal, da ste moji učenci, ako se ljubite med seboj.“

Morda največji prostomislec, rečimo nasprotnik Kristusov, namreč francoski filozof Renan piše celo nekoč: „Da je povzročil (namreč Kristus) ljubezen, katera ni nehala plamteti za njega celo po njegovi smrti, ... to je znak, da je bil dober in velik!“ —

Da, bil je dober in velik, ker je bil — Bog!

In ravno on je rekel, ko je obljubil svetega Duha, da bode učil sv. Duh Njegove učence vsega, kar jih je On učil, toraj v prvi meri zopet medsebojno ljubezni, opominjajoč jih k miru.

Dragi nam! Glejte, brezmiselno je naše medsebojno preganjanje, zakaj vse na zemlji je minljivo in spremenljivo, brezvestno je naše medsebojno

sovražstvo, ker vsak človek je podvržen udarcem in v isti meri! Glejte, Kristus nas uči same ljube opominjajoč nas, da bi morali živeti v miru in v s in ravno danes obhajamo praznik prihoda svet Duha, tretje božje osebe, ki zopet uči zgolj ljube opominjajoč apostole, učence in nas na besede Kristusove, na nauke miru in ljubezni!

Toraj pa se obrnimo zanesljivo danes k sv. Du prosimo ga, naj nam da to milost, da bomo in od sihmal več potrpljenja z en drugim, da b nehalo naše preganjanje, naše sovražstvo, da se b uresničile besede Kristusove tudi nad nami, besede, glase: „Mir Vam dajem, svoj mir!“ Le ta mir, duševni ta Kristusov mir, to je edino, kar je stanovit na tej zvezdi, ki jo imenujejo zemljo, mir, ki ne b nehal v majhnem ozkem gomilu, ki nas ne bode pustil ob robu groba, temveč nas spremljal tje v našo pravo očetnjo nad zvezde! Da bi ta podelil sv. Duh sedaj na dan spomina Njegov prihoda nad Kristusove učence vsem našim bralo vsem pritateljem in sovražnikom, to je naša iska prošnja do Njega, in to prošnjo Vam podarimo binkoštnico, želeč Vam vsem prav srečne vesele binkošte!

Zborovanje pri Sv. Vidu p Ptuju.

Deželni kmečki poslanec dohtar Jurtel državni in deželni kmečki poslanec hofrat dohtar Ploj spravila sta se med Haložane in ljance, ki prebivajo tik Haloz! Zadnjo nedeljo dajala sta svojo učenost na zborovanju pri Sv. V pri Ptuju. Celo zborovanje je bilo od začetka konca jako značilno za ta dva kmečka poslanca. I rano in hišo za zborovanje okinčala sta lastnor že dan poprej tamošnji kaplan in učite (Opomba tiskarjevega učenca: Aha, kaplan in uči ker sta ta dva gospoda kmečka poslanca!) Z lastnoročno je razobesil na hiši, kjer se je v zborovanje takozvano slovensko zastavo gospod lan. Zborovanje se je vršilo v gostilni gosp Krajnc. Krajnc, Krajnc, najbrž še postaneš prav — prvak!! Videmski župnik, kateri ni bil ob ve noči doma, ker je moral pomagati vurberškemu ž niku sveto mešo peti, ta župnik Štajerčevim bralo dobro znani duhovni oče Andraž, kateri tudi ni v zadnjem tednu, ko so se vršile procesije v tej doma — moral je takrat vsled svoje radovednosti neki zanimivi obravnavi svojega ljubega farškega g zlarja v Maribor — ta župnik je bil jako živa delaven za to zborovanje, bil je tudi pri njem prve do zadnje minute navzoč. Toraj zopet si pesem! Dohtar in zopet dohtar in povrh še hof potem župnik in kaplan in naposled še učitelj in na kmečkom zborovanju! Ubogi kmet!

Toda oglejmo si zborovanje samo! Ploj je do in grozno navdušeno govoril, povdarjajoč, da slov skemu kmetu ni potrebno znati nemškega jezika